

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Udsigt over Verdens-Krøniken fornemmelig i det Lutherske Tidsrum

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. XXXIX. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1817_309A-txt-shoot-idm703.pdf (tilgået 07. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

I ti Aar har jeg nu været Skribent, og alt ved mit første Forsøg indrømmede man mig Kald til at være det. Christendom og Historie var lige fra Begyndelsen, som det endnu er, og maa bestandig blive, mit Løsen, og man skal nødes til at indrømme, ikke hos mig et Mundsveir eller et Slag i Luften, men noget jeg, fornemmelig i de syv sidste Aar, under megen Trængsel og Modgang, uden Partie, uden mindste verdsligt Rygstød, uden en eneste Medhjælper, har behandlet som en Samvittigheds-Sag, og anvendt, uden Persons Anseelse, paa Fortids og Nutids aandige Forhold. Min Strid, xldet er dog vel nu blevet klart, gjælder ikke denne eller hin Person, Mening, Stand, Skole eller noget Enkelt for sig selv, men angaaer Alt, hvorom det paa Tidens Bølge, med Evigheden for Øie, er værd at blotte Vaaben: angaaer *Tro og Videnskabelighed* i deres hele Omfang og indbyrdes Forhold. Det er jo dog sandt, at der i det sidste Aarhundrede er skeet en Adsplittelse i Menigheden, som, hvis den ogsaa var nødvendig, maatte kaldes et nødvendigt Onde, hvis Varighed hver ædel Mand maa ønske at forkorte! Det er jo vist, at de Pillere, hvorpaa Kirke og Stat, Troe og Mening, og dermed alle selskabelige Forhold forudm hvilede, ere baade indvortes og udvortes rystede i deres Grundvold, og det er jo aabenbart, at de maae atter befæstes, eller andre, om det er mueligt, ligesaa faste, opreises, dersom ikke Alt skal opløse sig i et forvirret Chaos, det er jo vist, at uden Enighed mellem de ypperste Kræfter, er Alt hvad der forudsætter Eenhed: Stat saavel som Kirke, kun en kraftløs Skygge! Man har meent at kunne naae denne Enighed i Kirken ved hvad man kaldte Oplysning, og at kunne undvære den i Staten ved at sætte Egennyttens i dens Sted, at Erfaringen ikke taler for den Mening, det veed man; at man først maatte omskabe Menneskene til netop lige fornuftige, og slaae alles Skjebne over samme Læst, for at frembringe eens Tanker i dem, det lader sig ligesaa unægtelig bevise, som at Staten maa, for xLisin egen Nyttens Skyld, kræve Opoffrelse af hver enkelt Lems Egennytte, og kostbare Lærdomme synes dog endelig at have gjort de fleste Ædle i dette Stykke mere ædrue, saa de lede om en Middelvei, og stræbe at støtte paa det Brøstfældige.